

Medorské kroniky

DRAEKORA

Lynette Noniová

Autorka bestsellerové
série *Ranhojička*

FRAGMENT

Medorské kroniky

Draekora

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Lynette Noniová

Medorské kroniky - Draekora – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Medorské kroniky

DRAEKORA

Lynette Noniová

Přeložil Josef Kalousek

FRAGMENT

Lynette Noniová
Medorské kroniky – Draekora

Z anglického originálu DRAEKORA (*The Medoran Chronicles, Book 3*),
vydaného nakladatelstvím Pantera Press v roce 2017,
přeložil Josef Kalousek.

Obálka GDTP studio Albatros Media, Kamila Flonerová

Vydalo nakladatelství Fragment v Praze roku 2026

ve společnosti Albatros Media a.s.,

se sídlem 5. května 22, Praha 4,

číslo publikace 47939

Odpovědný redaktor Vojtěch Záleský

Technická redaktorka Lucie Mikešová

Sazba GDTP studio Albatros Media, Jan Hána

1. vydání

DRAEKORA (*The Medoran Chronicles, Book 3*)

Copyright © 2017 by Lynette Noni

First Published in English by Pantera Press

an imprint of Hardie Grant Publishing Pty Ltd., www.panterapress.com.

Translation © Josef Kalousek, 2026

Cover images © Elias_iq; Daria_Art / Shutterstock.com

www.fragment.cz

e-shop: www.albatrosmedia.cz

info@albatrosmedia.cz

www.facebook.com/nakladatelstvi.fragment

Vytěžování textu či dat z této publikace

ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU je zakázáno.

Cena uvedená výrobcem představuje

nezávaznou doporučenou spotřebitelskou cenu.

ISBN v tištěné verzi 978-80-253-7961-5

ISBN e-knihy 978-80-253-7987-5 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-253-7988-2 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-253-7964-6 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

FRAGMENT

Pro všechny, kteří se obávají budoucnosti
Žijte přítomností

JEDNA

„Tohle je oficiálně můj vůbec nejhorší nápad.“

To byla pravda. Alex už sice v minulosti učinila celou řadu pochybných rozhodnutí, ovšem s průšvihem, který teď jí a jejím přátelům hrozil, se žádné nemohlo měřit ani v nejmenším.

„Však my to zvládneme,“ zašeptal Bear někde po její levici.

Kolem byla taková tma, že z něj Alex viděla jenom siluetu stínící vše, co mohlo být vidět ve světle procházejícím prasklinou ve dveřích. Byla si však jistá, že jí s D. C. stáli jako vždycky po boku. Už ale *nevěděla*, kdo další se ještě nacházel poblíž – především kolik hlídačů patrolovalo ve vysoce zabezpečeném komplexu ChemTechu, do kterého se právě chystali vloupat. A jak nebezpečné měli zbraně.

Dobře si uvědomovala, že jednali nezodpovědně. Když ale přišli o blízkého přítele Jordana Sparkera, kterému Aven Dalmarta vymyl mozek a udělal z něj dalšího nemyslícího pěšáka ve své armádě, neměli Alex ani její přátelé o motivaci nouzi. Byli zoufalí.

„Musíme sebou hnout,“ upozornila D. C. „Za chvíli nás tu vyhmátnou.“

Bear aktivoval svůj KomTPZ, temnotou prostoupilo světlo a jeho tvář zalila namodralá záře. Měl rozšířené zornice a navzdory nízké teplotě v místnosti se potil. „Ty kódy od Johnnyho budou platný už jenom hodinu,“ upozornil, zatímco si procházel data uložená na svém zařízení. „Do té doby se musíme dostat dovnitř i ven, jinak tady uvízneme.“

„Jasně,“ odvětila Alex. „Takže jsme se ocitli mezi těmi příslovecnými ,mlýnskými kameny‘. Ale my už to nějak zvládneme.“

„Nebude to přece poprvé,“ poznamenala D. C. s nepříliš přesvědčivým úsměvem. Kdyby s nimi byl Jordan, usmívala by se nejspíš o něco upřímněji, Alex však byla vděčná, že se její kamarádka držela. „My ti věříme.“

Alex se znovu zamyslela, jestli byla taková důvěra na místě. Koneckonců to byla její vina, že uvízli v nějakém ušpiněném kumbálu na mopy. Pravda, hnaly ji ctnostné pohnutky, tím se však neměnilo nic na tom, že ze svých přátel dost možná udělá hlupáky.

Všechno to začalo před víc než týdnem, když všichni tři opustili Raelii a vrátili se k Bearovi domů do Woodhavenu na Kaldoras. Ztráta Jordana je však tak bolela, že bylo takřka nemožné si prázdniny užít. Takže se místo toho pustili do plánování.

Soustředili se jenom na jediné: vysvobodit Jordana z Avenových spárů. Ten si sice jejich přítele „nezvratně“ podmanil, oni ale dál doufali, jelikož Alex už se jednou podařilo z Avenovy moci zase vysvobodit. Ale i kdyby to nebylo možné, měli ještě záložní plán – Jordana izolovat a před nesmrtelným Meyanem ho ochránit, a to za použití jakýchkoli prostředků, třeba i únosu.

Vše se ale ještě zásadně zkomplikovalo, když Aven Jordanovi slíbil něco, co pro něj bylo nesmírně důležité – setkání s bratrem, kterého považoval za mrtvého, ale který byl údajně naživu a jenom se pohřešoval. Luka měl před šesti lety spáchat sebevraždu, Aven ovšem zmanipulovanému Jordanovi ukázal záběry z bezpečnostních kamer, staré sotva měsíc, na kterých se Luka vloupával do jedné laboratoře ChemTechu.

Proto se Alex s přáteli rozhodli začít právě tam. Chtěli si ověřit, jestli záznam s Lukou vůbec existuje, a pokud najdou důkaz, že je Luka naživu, tak se k němu dostat dřív, než ho Aven použije jako páku proti Jordanovi.

To se lehko řekne, že?

Naštěstí je Bearův nejstarší bratr, Johnny, technologař – génius přes technologie – a jako zaměstnanec ChemTechu má přístup

k informacím o firemních zařízeních. Alex, Bear a D. C. ho nemuseli dvakrát přemlouvat, aby se do jejich akce „Zachraňte Jordana“ zapojil, a zatím jim poskytl veškeré potřebné informace. Johnny sám sice dotyčnou laboratoř v Mardenii, kde měl být Luka spatřen, nikdy nenavštívil, ale podařilo se mu nahackovat do přísně tajného TPZ serveru a stáhnout si odtamtud všechna data o dotyčném komplexu, včetně platných bezpečnostních kódů a detailního plánu.

Když získali přístup k tolika informacím, připadal Alex jejich plán neprůstředný. Bubloportálem se měli přenést na samou hranici bezpečnostního pásma, pomocí Johnnyho kódů se propíchnout dovnitř, vystoupat jedenáct pater do místnosti s kamerovými záznamy a prohledat tamní databázi, dokud nenajdou to video s Lukou.

Pár děr by se v plánu nakonec asi našlo, ale měla to být hračka.

Nepočítali ale s jistými komplikacemi – například v podobě lidských hlídačů.

„Jak jsme blízko?“ zeptala se Alex a nakoukla Bearovi přes rameno, aby viděla holografickou mapu komplexu, kterou si její kamarád promítal z dotykové obrazovky svého TPZ.

„Jsme tady,“ řekl a vyznačil jejich polohu. Pak mapu zvětšil, otočil a ukázal na jinou místnost na opačném konci budovy, tři patra nad nimi. „A potřebujeme se dostat sem.“

„Nic nemožného,“ prohlásila D. C. „Dostali jsme se dovnitř; tak co nám sejde na pár dalších schodech?“

Alex si svou poznámku nakonec nechala pro sebe a jen doufala, že kvůli ní korunní princeznu Medory nezatknou – nebo nezastřelí. Už za sebou měli jedno setkání s hlídačem, který se ale naštěstí zrovna díval jiným směrem, když do něj málem vrazili – právě to jim dalo jasně najevo, že se v budově nenacházejí sami. A Alex taky moc dobře viděla stabilizér, který měl ten muž v pouzdře na opasku. Nebyla si jistá, jestli u sebe měl ještě nějaké další zbraně, ovšem už tahle

představovala značný důvod k obavám – jeden výstřel mohl člověku přivodit deset minut v bezvědomí, ale taky okamžitou smrt.

To nebyla zrovna příjemná představa.

„Hádám, že tu ani jeden z vás nebude ochotný zůstat a hlídat?“ zeptala se Alex. „Abychom snížili šanci, že nás čapnou všechny?“

Odpovědí jí byla rázná zavrtění hlavou, ale vlastně ani nic jiného neočekávala.

„Už jsme to přece probírali,“ řekl Bear neústupným tónem. „Se záchranou Jordana ti pomůžeme, bez ohledu na následky.“

„Nikdo z nás tu rozhodně nezůstane,“ potvrdila D. C., založila si ruce na hrudi a nasadila nelibý výraz. „Ani se nás nepokoušej zadržet.“

Alex pozvedla obě ruce na znamení, že se vzdává. „Dobře, dobře, jen mi to nemějte za zlé.“ Pokusila se o smířlivý úsměv, jenže jí bylo jasné, že nezabral. Zase narovнала ramena a přikázala jim: „Tak se teda držte blízko u mě. A nevydejte ani hlásku.“

Bear si svůj KomTPZ zastrčil zase zpátky do kapsy, čímž zmizel jejich jediný zdroj světla. Jakmile se Alexiny oči opět přizpůsobily téměř černočerné místnosti, otevřela dveře a ve vši tichosti své přátele vyvedla na chodbu. Silná halogenová světla na chodbě jí div nepropálila sítnici, takže musela několikrát zamrkat, pak se ale hned rozhlédla, jestli se nikde poblíž nevyskytovali hlídači.

Frustrující bylo, že objekt neměl žádné centrální schodiště, ze kterého by se dostali do všech pater. Místo toho dávala jednotlivá schodiště dohromady jakousi architektonickou noční můru, kde se pořád muselo střídavě stoupat, sestupovat a obcházet. Alex a její přátelé si připadali, jako kdyby hráli dětskou hru hadi a žebříky, protože je každé schodiště zavedlo někam jinam, ale nikdy ne tam, kam se toužili dostat.

Zmatku se schody se mohli vyhnout, kdyby zkrátka použili výtah, jenže přístupové kódy, které pro ně Johnny hacknul, si šetřili pouze pro případ nouze. Každé použití výtahu bylo pečlivě monitorováno,

a jejich přítomnost by tudíž byla nepochybně odhalena. Toho se chtěli vyvarovat, z pochopitelných důvodů.

Po zdánlivě nekonečném zdolávání točitých schodišť – včetně jednoho, které vedlo přímo do dvanáctého patra, jednoho, které je poslalo zpátky dolů do třetího, a jednoho, kterým se dostali zase nahoru do devátého – začala Alex pochybovat, jestli bylo moudré výtah nezkusit. Ze všeho toho stoupání už měla stehna v jednom ohni, navzdory kondici, kterou si vypěstovala v rámci hodin soubojů a tělesné výchovy, a oddechování Beara a D. C. jí připomnělo, že už dlouho neslyšeli žádného z hlídačů.

Alex se k Bearovi otočila s tázavým pohledem v očích a gestem ruky jej požádala o jeho KomTPZ. Znovu aktivovala holografickou mapu a zjistila, že jim zbývalo jenom jedno jediné schodiště, než se dostanou do jedenáctého patra. Tím pak ještě budou muset projít a budou na místě. Ztížit jim to měl ještě prosklený ochoz uprostřed, kterým se budova už od osmého patra dělila na dvě samostatné věže.

Alex vrátila přístroj zpátky kamarádovi, popoběhla dopředu a ignorovala protestující svaly, když vstoupila na další schodiště. Platnost Johnnyho kódů měla vypršet už za čtyřicet minut, takže se celkem oprávněně cítila pod tlakem.

V jedenáctém patře je provedla klikatými chodbami, přičemž se na každém rohu zastavila, aby se rozhlédla a ujistila se, že je následující úsek volný. Sice to bylo časově náročné, ale nezbytné, jak se ukázalo, když se před nimi jedny automatické dveře otevřely a Alex musela Beara i D. C. rychle zatáhnout za ohyb chodby.

Opatrně nahlédla za roh a přesvědčila se, že se tam nacházel další z hlídačů, tentokrát žena. Stejně jako ten první byla oblečená do kovově šedé kombinézy a za opaskem měla připevněné pouzdro se stabilizérem. Kromě toho měla na zádech ještě připnutý meč, jehož jílec jí výhrůžně vyčníval nad rameny. Navíc se k nim rychlým krokem dostávala pořád blíž a blíž.

Alex si uvědomila, že jejich strana chodby je příliš dlouhá a úzká na to, aby se hlídačce vyhnuli, proto Beara s D. C. popohnala k nejbližším dveřím, za kterými se chtěla schovat, dokud nebude vzduch zase čistý. Jelikož však bylo jedenácté patro vyčleněno pro výzkum a vývoj – nebo to alespoň tvrdil Johnny –, nedaly se dveře otevřít bez náležitého povolení.

Alex si všimla přístupového panelu s dotykovou obrazovkou na stěně, ukázala na Beara a napjatě čekala, zatímco on ťukal na obrazovku svého TPZ. Nad zařízením se vzápětí zjevila holografická ruka v životní velikosti, která se mu přilepila na kůži jako nějaká třpytivá rukavice, a on ji bez dalších okolků přiložil k přístupovému panelu. Poté, co byl padělaný otisk ruky naskenován a ověřen, stiskl několik dalších tlačítek, dokud se na displeji neobjevil další obrázek – k Alexině znechucení to byla oční bulva.

Po kontrole skenu sítnice se dveře otevřely a Alex, Bear i D. C. vpadli do místnosti, než k nim hlídačka stačila dorazit.

Jakmile se dveře zase zavřely, ozvalo se prudké zasyčení jakési pumpy – to jediné ji varovalo, než se Alex odlepila od země. Slyšela, že Bear a D. C. současně zakleli, jak se také oni vznesli vzhůru a zůstali viset ve vzduchu, jako by se potápěli v bazénu.

„To musí být nějaké antigravitační pole,“ prohlásil Bear a máchl rukama kolem sebe, přičemž vypadal jako ve zpomaleném záběru.

„Ehm,“ začala Alex, která si ve vzduchu připadala jako bezmocná želva. „Jak máme – ehm –“ Vtom vyjekla. Naklonila se moc dopředu, proto musela udělat salto, aby se zase nějak narovнала.

„Tohle je tak hrozně nepřírozený!“ vykřikla D. C. Vypadalo to, že se snaží plavat, jenže si tím nijak zvlášť nepomohla.

„Lidi, uklidněte se,“ upozornil je Bear. „Když s tím gravitačním polem budete takhle zápasit, nikam se nedostaneme. Potřebujeme plán.“

Nepovídej! pomyslela si Alex. Sarkastickou poznámku si nakonec nechala pro sebe a snažila se zůstat tak klidná, jak jí to jen její současný

stav beztlíže dovoloval. Zatímco Bear vymýšlel únikový plán, využila příležitosti a rozhlédla se po místnosti. Stěny, podlaha i strop měly krémově zbarvené polstrování, nikde ale neviděla nábytek ani nic jiného. Místnost měla zjevně jenom jediný účel – pohrávat si s gravitací.

Uslyšela pípnutí a zaklonila se, dokud zase neuvíděla Beara s Kom-TPZ v ruce. Nad zařízením se zjevil hologram postavy.

„Hej, bráško. Chápu správně, že se vám tak úplně nedaří?“ promluvil Johnny a Alex z jeho hlasu poznala, že se náramně baví. Zauvažovala, co všechno asi mohl prostřednictvím kamery v zařízení vidět, a usoudila, že toho muselo být dost, aby se na jejich účet zasmál.

„Dá se to tak říct,“ odpověděl Bear. „Ale neuvízli bychom tu, kdybys nás předem varoval ohledně těch bezpečáků.“

„Bezpečáků?“ zopakoval po něm Johnny. Alex se podařilo přesunout dost blízko, aby viděla jeho nechápavý výraz. „Tady by žádní hlídači být neměli. Alespoň ne vevnitř.“

„Už jsme viděli dva,“ poznamenal Bear. Johnny se zdál upřímně znepokojený. „Sem jsme se museli schovat, abychom se jedný z nich vyhnuli, jenže jsme se chytili do antigravitačního pole. Můžeš nám pomoci?“

Johnny rychle přikývl. „Dej mi vteřinku.“ Na chvíli zmizel, ale hned byl zase zpátky se zařízením, které připomínalo tablet. „Chápu správně, že jste na jedenáctém poschodí? Antigravitace určitě spadá pod výzkum a vývoj. Jenže jestli je to tak, jste pořád ještě ve špatný části komplexu.“

„Ještě jsme nepřešli přes ochoz,“ vysvětlila D. C. Když vzdala svoje pokusy o plavání, zkusila to volným stylem, jenže u toho vypadala snad ještě směšněji než předtím.

„Lidi, měli byste si pohnout,“ zamumlal Johnny, rozptýlený tím, co viděl na svém tabletu, ať už to bylo cokoliv. „Dochází vám čas.“

„Jo, heleď, kdybychom věděli o těch –“ začal Bear, bratr mu však skočil do řeči.

„Mám to!“

Po Johnnyho zvolání se zase ozval ten syčivý zvuk a Alex žuchla na zem.

V duchu poděkovala za molitan, díky kterému neskončila s pořádně odřeným zadkem, vyskočila na nohy a přešla k místu, kde se právě zvedal Bear. „Díky, Johnny. Máš to u nás.“

„Lidi, poslyšte,“ ozval se, zatímco s přimhouřenýma očima zíral do svého druhého zařízení. „Sice nevím, kde se tady ti hlídači vzali, ale senzory mi hlásí, že na každým patře hlídá jeden. Takže jich je celkem patnáct. Měli jste kliku, že jste potkali jenom dva, ale jestli spustíte poplach, seběhnou se k vám všichni.“

Alex zavřela oči a zase si vynadala. Čím myslela, když sem své přátele přivedla?

„Jedna hlídačka se prochází po chodbě před váma. Není reálný, abyste se odtamtud dostali, aniž by vás zmerčila. Ale od toho vnějšího ochozu vás dělí už jenom pár místností, a jakmile ho překonáte, budete mít čistý vzduch. Snad bych vás tam mohl navístit tak, abyste se chodbě vyhnuli. Ale budete mi muset věřit.“

Trojice se na sebe navzájem podívala, načež se všichni otočili zase čelem k Johnnymu. „Posloucháme.“

Z vypolstrované místnosti vedly další troje dveře, Johnny pro ně na dálku otevřel ty nejdál od nich a oni jimi prošli do podlouhlé, potměnlé komory.

Teprve potom, co se za nimi dveře zase hermeticky uzavřely, jim jen tak mimoděk řekl: „Pozor, asi se namočíte.“

„Jak –“

Alex už tu otázku nedořekla. Přímo nad hlavami se zhmotnila hustá mračna, ze kterých se na ně jen o pár vteřin později spustil prudký liják.

„Utíkejte!“ vykřikl Bear hlasem zkresleným šuměním deště. Popadl Alex i D. C. za ruce a táhl je za sebou, i když pobízení

nepotřebovaly – obě dvě před nadpřirozeným meteorologickým jevem toužily utéct stejně jako on.

„Ne, Beare, přestaň! Alex! Dix! Stůjte! Stůjte!“

Johnny musel zakřičet ještě několikrát, než ho Alex přes déšť slyšela, ale jakmile jeho slova zpracovala, hned se prudce zastavila. Teprve tehdy začala cítit, že déšť kolem ní slábl, a místo toho ji na kůži zašimraly paprsky umělého slunečního světla. S obdivným pohledem v očích zvedla zrak ke stropu.

Když se ohlédla, u vchodu pořád ještě viděla nevlídně vyhlížející mraky, ze kterých se spouštěl liják. Když se ale rozhlédla kolem sebe...

„To má být nějaký simulátor počasí?“ zeptala se.

Mohutný sál se zdál rozdělený na několik úseků, v každém panovalo jiné klima. Tam, kde Alex a její přátelé právě stáli, byla modrá obloha s nadýchanými bílými mraky a, což bylo možná nejpodivnější, také umělé slunce. Oddělení výzkumu a vývoje ChemTechu si svůj rozpočet rozhodně zasloužilo.

„Správně, Alex, ale teď už ani krok!“ rozkázal Johnny, se svrstěným obličejem a úzkostlivým tónem v hlase. „Doufal jsem, že celou místnost vyřadím na dálku, jenže její program je složitější, než jsem čekal. Zvládnou to, jenže by to zabralo pár minut, a ty vy nemáte. Budete tudy muset proběhnout.“

„Tak proč jsi nám řekl, ať zastavíme?“ Bear zněl po hlase podrážděně, zatímco si z trička ždímal vodu.

D. C. mu dala za pravdu souhlasným přikývnutím, zatímco si sama ždímalá promočené šaty a vlasy, takže po ní na mramorových dlaždicích zůstala pořádná louže.

Alex trápil znepokojivý pocit, že ještě nejsou z nejhoršího venku, proto se s nějakým sušením ani neobtěžovala.

„Potřeboval jsem vás varovat,“ vysvětlil Johnny, „že některý ty jevy jsou... reaktivní.“

D. C. si přestala kroutit vlasy. „Reaktivní?“

Johnny se to rozhodl dál nerozvádět. Místo toho po nich vrhl omluvný pohled: „Jděte dál, mělo by se to dát obejít bez potíží. Poslední část bude nejnebezpečnější, ale než se tam dostanete, stihnu pro vás otevřít východ, takže k němu bude stačit dosprintovat. Oukej?“

„Ne, to teda není oukej!“ vyhrkla D. C. „Hodláš se s náma podělit ještě o další detaily?“

Johnny upřel veškerou pozornost ke svému druhému zařízení a zamumlal: „Musím pro vás odemknout ty dveře. Radši už se rozběhněte.“

Než stačila D. C. zaprotestovat, popadla ji Alex za paži a strhla ji s sebou. „Honem, Dix. Čím dřív se dáme do pohybu, tím dřív odtud budeme pryč.“

DVA

Alex běžela v čele. Cítila, jak sluneční paprsky postupně slábnou a teplota okolního vzduchu znatelně klesá. Když vstoupili do dalšího úseku simulátoru, spadla viditelnost téměř na nulu. Od podlahy se zvedla mlha, která rychle zakryla všechno v dohledu. Bylo to dezorientující, Alex však pokračovala dál, dokud nepřešla do dalšího podnebného pásu. Tam jí vzápětí podklouzly nohy a dopadla na tvrdou, ledem pokrytou podlahu.

Po pádu sice byla otupělá, stačila však zakřičet: „Dávejte pozor, kam šlapete!“

Pro D. C. už ale bylo pozdě, ta totiž taky dopadla na kluzkou podlahu a svezla se po ní, dokud se nezastavila Alex u nohou.

Bear, který se držel vzadu, našťěstí varování zaslechl včas, takže nakonec lehké smýknutí nohou ustál, aniž by skončil na zemi.

„Fuj,“ zavrčela D. C. a podepřela se jednou rukou, aby mohla vstát. Z jejích úst vyšlo zaúpění, které Alex přimělo, aby se na kamarádku ohlédl.

„Neublížila sis?“

D. C. se opatrně chytla za levou ruku a kousla se do rtu. „Škaredě jsem upadla na zápěstí.“

„Ukaž, podívám se,“ nabídl se Bear, zatímco Alex vstávala, a pomalu k nim doklouzal. Opatrně převaloval zápěstí D. C. sem a tam a zkusmo tlačil na jednotlivé kosti.

„Hejbat s tím můžeš,“ konstatoval. „Já myslím, že je to jenom naražený.“

D. C. měla obličej svrašťelý bolestí. „Zvládnú to. Pojdme dál.“

„Dix –“

„Alex, já to zvládnú. Fakticky. Pojdme.“

D. C. vypadala odhodlaně, a tak pomalu přikývla. Než ale pokračovali dál, sundala si z krku šátek a uvázala jím svoje KomTPZ D. C. k zápěstí jako improvizovanou dlahu.

„Hýbej s tím co možná nejmíň,“ upozornila ji. „Jinak se ti to ještě zhorší.“

„Ty na tý ošetřovně trávíš až moc času,“ poznamenala D. C., zatímco si prohlížela Alexin provizorní pokus o poskytnutí první pomoci. „Ale díky. Už teď se cítím trochu líp.“

„Poděkuj Fletcherovi,“ odvětila Alex. „Když mě dával už tolikrát do kupy, musela jsem od něj něco málo pochytit.“

Alex zase vykročila vpřed, tentokrát o poznání opatrněji. Nohy jí na zledovatělé podlaze pořád klouzaly, hned několikrát musela zamáněvovat, aby neskončila zase na zemi. Nedostatečný pokrok byl ještě o to víc frustrující, když se k nim přivalily nazelenalé mraky a začaly na ně chrlit drobné krupky. Nebyly sice tak velké, aby jim způsobily vážné zranění, Alex si ovšem stejně odnesla pár nepříjemných, štiplavých modřin. Proto se jim tolik ulevilo, když přešli do dalšího úseku simulátoru, ačkoliv se ocitli uprostřed vánice.

„Tohle místo je *fakticky* ujetý!“ zakřičela Alex přes kvílení větru, zatímco se brodili sněhem po kolena. I vyslovení té krátké věty stačilo k tomu, aby jí do úst vlétla spousta vloček, takže už se dalšího křiku vyvarovala, dokud nedosáhli následujícího úseku.

Promočení a rozechvělí vlezlou zimou, kterou sněhová bouře přinesla, byli vděční, když vstoupili do úseku, kde pro změnu panovalo ticho a klid. Alex už si v duchu říkala, že jsou za vodou, když na zátylku pocítila píchnutí a celým tělem jí začalo prostupovat zvláštní mravenčení.

„Běžte!“ ozval se z Bearova KomTPZ Johnnyho naléhavý hlas. „Běžte, běžte, *běžte!*“

Alex se nenechala dvakrát pobízet. Vzpomněla si, jak je varoval, že poslední úsek bude ze všech nejnebezpečnější, a když se ozvalo zlověstné hučení následované oslepujícím světlem a uširvoucím *PRÁSK*, bylo jí hned jasné, proč se mu nechtělo zabíhat do podrobností.

Ocitli se přímo uprostřed elektrické bouře. A to pořádné, soudě podle množství statické elektřiny, kterou Alex cítila, a silné vůně ozonu ve vzduchu.

S Bearem a D. C. v patách vyrazila přes nízko visící temné mraky směrem k otevřeným dveřím, ke kterým to pořád měla až děsivě daleko. Další zaburácení hromu Alex přimělo, aby si zakryla uši dlaněmi, a když do podlahy udeřil blesk tak blízko, že jeho energii pocítila na vlastní kůži, neubránila se výkřiku.

Přidala na rychlosti. Když se však dostali přibližně do poloviny bouřkového úseku, blesky a hromobití zesílily natolik, že všichni tři museli začít prudce uskakovat, aby je výboje nezasáhly. Teprve tehdy si Alex vzpomněla, jak Johnny říkal, že některé jevy jsou reaktivní – bouřka je cíleně *pronásledovala* a brala v potaz každý pohyb, který při svém úprku přes místnost udělali.

Když si to Alex uvědomila, měla co dělat, aby nepropadla panice. Místo toho se soustředila na to, aby se odtamtud dostala živá, a v jednom kuse mrkala, aby ji to ostré světlo neoslepilo. Když ji od dveří dělilo posledních pár kroků, uslyšela zatím nehlasitější *PRÁSK* a pochopila, že už jim zbývá jen pár vteřin, než je štěstí opustí a skončí spálení na uhl.

„Pospěšte si!“ vykřikla a proskočila dveřmi. Když se ohlédla a viděla, že má Beara i D. C. hned za patami, vydechla úlevou.

Její nadšení však nemělo dlouhého trvání, jelikož hned vzápětí přistála uprostřed bahnitého jezírka. Bearovi i D. C. se té hroudě mazlavého bláta podařilo vyhnout, zato Alex se v něm brodila až po lokty.

„Fuj, hnus,“ vyhrkla, vytáhla se ven a otřela si rukou obličej, čímž se jen ještě víc ušpinila.

Uslyšela tlumené zachrochtání, otočila se a spatřila D. C. s rozčuchanými vlasy, dlaní nezraněné ruky přiloženou na ústech a rozzářenými očima. Takhle veselou ji Alex neviděla od chvíle, co byl Jordan podmaněn – byť to bylo na úkor Alexiny vlastní důstojnosti.

Bearovi vstávaly vlasy na hlavě a celou jednu polovinu obličeje měl od něčeho, co vypadalo jako saze – následek blízkého setkání s bleskem –, ale také on měl zjevně co dělat, aby potlačil smích, když viděl, jak Alex po bahenní lázni vypadá.

„Ani slovo,“ sykla a propíchla ho pohledem.

D. C. a Bear se div nepopadali za břicha, podařilo se jim však neřhnout se nahlas a jen rychle zakývali hlavami.

„Johnny, prosím tě, řekni mi, že už jsme blízko,“ zvolala Alex a ignorovala jeho tlumené uchechtnutí, když prostřednictvím KomTPZ uviděl, jak vypadá.

„Už jenom projdete posledními dveřmi a budete u ochozu,“ potvrdil s neskrývanou radostí v očích. „Hlídačka pořád ještě patroluje po týchle straně věže, takže dál už to budete moci vzít rovnou po chodbě.“

Konečně taky nějaký dobrý zprávy, pomyslela si Alex.

„S čím to teď máme co do činění?“ zeptal se Bear bratra.

Alex se rozhlédla kolem sebe a uvědomila si, že se ocitli v jakémsi zelení prorostlém skleníku.

„Podle schémat je to terárium,“ odpověděl Johnny. „Neměli byste mít žádné důvody k obavám. Držte se cesty a na příští křižovatce se dejte doprava. Ke dveřím to odtamtud nebude daleko. Ty už pro vás připravím.“

Procházka tichým, rostlinami posetým teráriem by možná byla i příjemná, kdyby Alex nemusela odhánět roje hmyzu. Zakrátko už byla samý štípanec a zoufale toužila před dotěrnými tvory utéct.

Zatímco se Alex, Bear a D. C. oháněli po hmyzu, podařilo se jim vyhnout dalším třem velkým, bahnitým rybníkům, než dorazili k jednomu, který byl lemovaný natolik hustým porostem, že to nakonec

museli vzít přes bahno, aby se dostali na protější břeh. Alex už byla celá špinavá, takže jí to zas tak nevadilo, zato Bear a D. C. rozhodně nebyli dvakrát nadšení z toho, že se museli brodit bahnem, které jim sahalo po kolena.

Na rozcestí se dali doprava, jak jim bylo řečeno, a tím směrem se ubírali, dokud nespátřili dveře.

„Když se to tak vezme, nebylo to vlastně zas tak zlý,“ prohlásila D. C. cestou k východu, zatímco si drbala štípance.

Jakmile jim Johnny dal svolení, vyšli z místnosti a stanuli v další identické chodbě.

Alex jasně viděla hranici jejich části budovy, protože stěny sice náhle končily, na chodbu však navazoval prosklený tunel spojující obě věže komplexu.

„Snad nemáte nikdo strach z výšek,“ utrousila Alex a vykročila k ochozu.

D. C. naprázdno polkla. „Já je teda úplně nemusím.“

„S meyanským *valispathem* se to ale nemůže měřit, ne?“ poznamenal Bear a připomněl jim horskou dráhu, kterou jízda na „věčné stezce“ připomínala. „A to jsi přece zvládla levou zadní.“

D. C. po něm vrhla nevěříčný pohled. „Taky jsem neměla na vybranou, jestli si dobře vzpomínám.“

„Jestli se nechceš seznámit s tou hlídačkou, tak nemáš na vybranou ani teď,“ vložila se do věci Alex. Popostrčila D. C. a obdarovala ji krátkým, jízlivým úsměvem. „Vzmuž se, princezno.“

Alex se úšklebku, který se D. C. vyloudil na tváři, v duchu zasmála a vyšla na ochoz, se svými přáteli v těsném závěsu.

Bear měl pravdu; s čirou hrůzou, kterou zažili při letu *valispathem*, se to nedalo vůbec srovnávat. Byli ovšem *opravdu* vysoko a Alex se musela soustředit, aby se mimoděk nepodívala dolů. Když zaslechla, jak si D. C. za jejími zády šeptá něco ve smyslu: „Za tohle Jordana zabiju“, měla co dělat, aby potlačila nutkání usmát se.

To je ta D. C., kterou znám, pomyslela si a zaradovala se, že se kamarádce zase vrátilo trochu elánu, byť za poněkud nepříznivých okolností.

Když bezpečně dorazili na druhou stranu, Bear jim oznámil, že už jim zbývá sotva patnáct minut na to, aby se dostali do serverovny a pak zase ven z komplexu, než jejich přístupovým kódům vyprší platnost. Tehdy Alex pochopila, že tahle její výprava nebyla jen pošetílá, ale taky takřka nemožná. Jenže došli až sem. A vrátit se teď stejně nemohli.

Spěšně se vydali chodbou, která byla naštěstí prázdná, až k místnosti, kde se ukládaly záznamy z kamer. Bear otevřel dveře opětovným přiložením otisků ruky a skenů sítnice na TPZ, a jakmile všichni tři vtrhli do místnosti, přivolał svého bratra zpátky před obrazovku, aby se zeptal: „Co teď?“

„Otoč zařízením kolem dokola, ať vidím to samé, co vy.“

Zatímco Bear vykonával Johnnyho povel, Alex se po dobře nasvětlené, kulaté místnosti také rozhlédla. Uprostřed jinak prázdného prostoru stála veliká, zlatá koule, která silně kontrastovala s perletovou podlahou natolik čistou, že se div netřpytila.

„Vidíš tu techsféru?“ zeptal se Johnny. „Aktivuj ji přiložením ruky.“

Bear už už natahoval paži, aby Johnnyho příkaz splnil, když jeho bratr vykřikl: „Ne! Ne *svojí* ruky – použij tu, kterou jsem ti dal!“

Alex se tiše uchechtla absurdnosti jejich aktuální situace – nebo možná spíš těm takřka totožným, frustrovaným výrazům ve tvářích Beara i Johnnyho.

Když techsféra ověřila naskenovaný otisk ruky, rozsvítila se a zbytek místnosti ji hned vzápětí následoval. Doposud holé stěny nyní vydávaly energický bzukot, jako by stály v pozoru a čekaly na povel.

„Teď zadej kódy, který jsem ti dal,“ pobídl Johnny Beara a ten udělal několik rychlých tahů prstem, které byly pro Alex a D. C. příliš složité, než aby je dokázaly sledovat.

Všechny Johnnyho pokyny jim začaly rychle splývat, naštěstí tu ale byl taky Bear, který s bratrem udržel krok a po odemčení systému vítězoslavně vykřikl: „Jsme uvnitř!“

„Úžasné,“ přidala se Alex a popošla blíž k němu, aby si prohlédla změt písmen a čísel uvnitř sféry, zapsaných v jakémsi kódu. „Ty víš, jak najít –“

„Počkej chvílku, Alex,“ skočil jí Bear do řeči. „Myslím, že už to... Mám! Myslím, že už to mám! Johnny, potvrdíš mi to?“ Své zařízení přiložil blíž k techsféře a natočil ho tak, aby jeho bratr viděl zobrazený kód.

Johnnyho hologram nad řetězcem náhodných symbolů zamžoural a nadšeně přikývl. „Tenhle záznam někdo určitě celkem nedávno hacknul. A byla to pěkná fušeřina, protože ať už to byl kdokoli, neočistil záběry a ani po sobě nezametl stopy. Jsem si docela jistý, že právě po tomhle jdete, lidi.“

Bear žádné další pobízení nepotřeboval, do serveru, který na sféře běžel, hned něco nacvakal a jedna stěna místnosti okamžitě ožila jako obrovská televizní obrazovka. Záznam, který se spustil, byl zrnitý a jeho už tak mizernou kvalitu ještě zhoršovaly občasné výpadky, Alex však na obrazovce i přesto rozpoznala tu samou místnost, v níž stáli, jen s několika málo rozdíly. Tím hlavním byl mladý muž, který byl na videu zachycen.

„Není to...?“ zašeptala D. C. s vytřeštěnými očima.

Muž se prudce otočil, jako by ji snad slyšel, a nastavil tak skryté průmyslové kameře tvář. D. C. vydala přidušený zvuk, a dokonce i Alex se zatajil dech, když mladíka okamžitě poznala. Jeho světlé kadeře působily dojem, že se dobrých šest let neostříhal, a kvůli neupravenému plnovousu vypadal jako jeskynní muž. Podobnost s Jordanem ovšem ani tak nezapřel, a to zásluhou jasně modrých očí, ostrých obličejových rysů a atletické postavy.

„To není možný,“ pronesl Bear tichým, nevěřicným tónem. „Aven... Jordanovi rodiče... Oni říkali pravdu. Luka je naživu.“

Alex se vzpamatovala jako první. Jestli s nimi tehdy Jordan mluvil z vlastní vůle – a nepapouškoval jenom Avenova slova –, tak mu záběry nejspíš připadaly natolik důvěryhodné, že Avena opravdu *prosil*, aby si ho podmanil. Alex si ovšem nemohla být jistá, jestli se to tak opravdu odehrálo, nebo jestli si Aven Jordana zkrátka podmanil násilím.

Byť to Alex neskutečně štvalo, nemohla si být jistá vůbec ničím.

„Johnny,“ zvolala, „dokázal bys ověřit, jestli je to video autentický?“

Po chvíli dalšího nesrozumitelného blábolení Alex zjistila, že se Johnnymu podařilo otevřít spojení skrze Bearovo zařízení a záznam si napřímo stáhnout – což by nikdy nedokázal, kdyby neměl někoho uvnitř, kdo by pro něj manuálně zadal přístupové kódy.

„Už to proháním skenerama,“ prohodil a konečně jí odpověděl na otázku. „Potřebuju jen minutku.“

Nakonec to zabralo minuty dvě, ale když se s nimi zase spojil, měl ve tváři strnulý, zklamaný výraz. „Lidi, je to podvrh. Mrzí mě to.“

„Cože?“ vydechla D. C. „Ale vždyť vypadá úplně jako Jordan!“

„Jde o zmanipulovanou digitální podobiznu, nejspíš vyhotovenou na základě Jordanovy fotky a uměle zestárlou tak o deset let.“

Jordana tedy podvedli a Alex byla z toho, co to naznačovalo, celá sklíčená. Jestli se jim totiž někdy přítele podaří vysvobodit z Avenových spárů, bude se s Lukovou smrtí muset smířovat ještě napodruhé.

„Fakt mě to mrzí, lidi,“ ozval se do ticha Johnnyho hlas. „Vím, že zrovna tohle jste slyšet nechtěli.“

Alespoň už známe pravdu, pomyslela si Alex, byť ji to pořád tížilo.

„Jestli si pospíšíte, stihnu vás dostat ven dřív –“ Johnny se odmlčel a celý zbledl, jak jeho pozornost upoutalo něco na jeho druhém zařízení. Sklonil se k displeji, vytréštil oči a vychrlil záplavu nadávek. „Lidi, vypadá to, že jste na chodbě nechali blátivý šlápoty, který zrovna zpozorovala hlídačka z druhý věže, a začala bít na poplach. Právě teď je na cestě k vám, stejně jako všichni ostatní bezpečáci v komplexu. Musíte vyrazit. *Hned*.“

TŘI

Těžko říct, kolik uběhlo času, Alex teď každopádně neklidně přešlapovala v dokonale čisté cele – což se ovšem o ní samotné říct nedalo. Okolní bílé stěny byly beze smítka, což ještě zdůrazňovala tlumená záře energie, která se po nich rozlévala: zdánlivě neškodná aureola světla, doprovázená varovným elektrickým šumem, ze kterého se člověku ježí vlasy na hlavě. Navzdory bytelnosti bariéry Alex cítila nutkání natáhnout ruku a rozmazat po dokonale čistém povrchu zaschlé bláto, jen aby naštvala některého z místních zaměstnanců, který zjevně trpěl obsedantně kompulzivní poruchou, alespoň pokud šlo o bělidlo – nebo to, co se na Medoře místo bělidla používalo.

Snad stačí říct, že se jí a jejím přátelům z komplexu ChemTechu utéct bez povšimnutí *nepodařilo*. Než se dveře do serverovny rozletěly dokořán, stačili ještě jen tak tak vymazat záznamy z bezpečnostních kamer a přerušit svoje spojení přes KomTPZ s Johnnym. Alex doufala, že Bearův bratr využije všech svých hackerských schopností, aby po sobě zametl všechny digitální stopy i záznamy o nelegálním stahování souborů do svého zařízení, jí a jejím přátelům už ale nezbylo než zvednout ruce nad hlavu, protože do místnosti vpadla ochranka.

Rychle zjistili, že bezpečáci ChemTechu nejsou žádná ořezávátka, byl to ten typ hlídačů, co nejdřív střílí, a teprve pak se ptá. Alex, Bear i D. C. tudíž poprvé okusili, jaké to je, když to do člověka někdo napálí stabilizérem.

Na vědomost se dává, že to bolí jako čert.

Zbraň vyvolávala intenzivní pocit pálení, který rychle prostoupil celým Alexiným tělem a zasáhl snad všechna její nervová zakončení, takže během jediného zlomku vteřiny upadla do bezvědomí. Když se o několik minut později probírala, zjistila, že leží na nepřírozně čistě podlaze vězeňské cely a sužuje ji silná bolest hlavy; ta neodezněla ani teď, po několika hodinách strávených v zajetí.

„Co jim tak dlouho trvá?“ zavrčela D. C., usazená na podlaze s hlavou v dlaních. „Jsme tady už celou věčnost, ale nikdo se ještě neukázal. Nemůžou si trochu pohnout a vynadat nám, do jakých jsme se dostali problémů?“

Jediným pozitivem pro Alex, Beara a D. C. bylo, že je všechny drželi pod zámek v té samé cele. Jelikož se ale potýkali s migrénami vyvolanými stabilizéry, necítil se ani jeden z nich na to, aby ostatní bavil nebo zabředával do hovoru.

„Běžnej postup pro výslechy. Nechávací nás trochu zapotit,“ vysvětlil Bear, který si ve stoje jednou rukou masíroval spánek, zatímco tu druhou si držel ochranněsky přiloženou na břicho. Posloužil jako laboratorní krysa, když se jako první natáhl po zářících stěnách, a ke svojí smůle jim všem potvrdil, že byly opravdu pod proudem, respektive pod něčím velice podobným. V místech, kde se stěn dotkl, měl ruce samý puchýř, což nemohlo být v kombinaci s těmi štípanci z dřívějšíka vůbec nic příjemného.

Alex se už už chystala otevřít ústa a navrhnout, aby vymysleli nějaký únikový plán, když se zářící energie kolem nich deaktivovala a jedna z bílých stěn se odsunula na stranu. D. C. se vyškrábala na nohy, zatímco Bear svěsil ruce a popošel vpřed, takže teď všichni tři stáli hezky v řadě, jako vojáci při nástupu.

Do cely vstoupili čtyři lidé. Tři z nich na sobě měli kovově šedé uniformy ochranky, ovšem postava v čele byla oděná do jim dobře známého černého úboru královských strážců. Ohnivě rudé vlasy měla

nakrátko zastřížené, pořád ale byly natolik dlouhé, aby ostře kontrastovaly s jejím tmavým oblečením a bledou pletí.

Alex cítila, jak D. C. ztuhla, ale hned vzápětí se zase uvolnila, takže strážce zřejmě nepoznala. To bylo dobře, protože rozhodně nepotřebovali, aby se rodičům D. C. donesly zprávy o jejich malé... expedici.

„Jsem strážce Renko,“ představil se muž v černém, jakmile se několik kroků od nich zastavil. Trojice bezpečáků se postavila po jeho boku a Alex, Beara i D. C. beze slov varovali namířenými stabilizéry. „Všechny tři vás přistihli při vstupu do zabezpečeného komplexu ChemTechu bez náležitého povolení. Byli jste zadrženi a předvedeni sem za účelem výslechu. Teď dejte, prosím, ruce za záda.“

Alex překvapeně zamrkala, jako by nevěděla, čím se začít zabývat nejdřív – jestli faktem, že je v bezvědomí přenesli na nějaké neznámé místo, nebo tím, jak rázným tónem jim strážce poroučel.

Když hlídači výhrůžně popošli kupředu, rychle jim vyhověla a nechala si od nich surově spoutat ruce za zády. Soucitně svraстила tvář, když pomyslela na bolest, kterou D. C. ucítí kvůli vykloubenému zápěstí a Bear zase kvůli svým popáleninám.

„Následujte mě,“ pobídl je strážce, když byli všichni spoutaní.

„Jen vteřinku,“ ozval se Bear, načež Alex tázavě – a taky znepokojeně – pozvedla obočí. Kdyby se Renko rozhodl, že Bearově žádosti nevyhoví, nechtěla znova okusit, jaké to je, když člověka zasáhne stabilizér.

Strážce se naštěstí zdál natolik zvědavý, že se uprostřed kroku zastavil a otočil se k jejímu kamarádovi čelem.

„Moc nás mrzí, že jsme vám způsobili nepříjemnosti,“ promluvil Bear, „ale teď nás už musíte zase pustit. Nechceme nikomu dělat potíže; chceme se jenom vrátit domů. Jestli nás odsud pustíte, nebudete si s námi už nikdy muset lámat hlavu.“

Pronášel to sice dost troufale, ovšem Alex se stejně div nedala do smíchu, když začali hlídači, a dokonce i D. C., jeho hypnotizujícímu

hlasu přikyvovat. Bylo to až fascinující – když Bear svoje nadání v Alexině přítomnosti použil naposledy, neměla ještě naplno rozvinutou sílu vůle, takže se jeho libozvučnými slovy také nechala dočista pohltit. Teď už nad ní ale neměl žádnou moc, jelikož mu v tom bránilo její vlastní nadání.

Alex zprvu připadalo, že byl Bearův plán na útěk naprosto dokonalý. Pak si ale uvědomila, že se tu kromě ní našla ještě jedna osoba, která se do toho hromadného přikyvování nezapojila.

„Dobřej pokus, mladej,“ utrousil Renko a rty mu zacukaly do sotva patrného úsměvu. „Jenomže tady nejsi jedinej, kdo oplývá nějakým nadáním.“

Jako by tím zlomil kouzlo, zbylí členové ochranky – a taky D. C. – se náhle zcela vymanili zpod Bearova šarmu, vzpamatovali se a se zmatenými pohledy v očích se zamračili.

„Tak to zkusíme ještě jednou,“ řekl Renko a gestem naznačil Alex i jejím přátelům, aby jej následovali ven z cely.

Alex po Bearovi vrhla pohled, kterým jako by říkala „za pokus to stálo“, vykročila vpřed a šla za Renkem po několika oslnivě bílých chodbách, dokud neprošli kontrolním stanovištěm s ostrahou a jeden po druhém se nenechali prozkoumat jakýmsi skenerem. Alex to připomínalo procházení letištní kontrolou, až zapřemýšlela, jaký to vůbec má smysl, když jim při zadržení nezabavili ani jejich KomTPZ – někdo jim je ovšem *nějakým záhadným způsobem* deaktivoval, což znamenalo, že nemohli zahajovat ani přijímat hovory, bez ohledu na to, jak zoufale se pokoušeli spojit s Johnnym, aby ho požádali o radu ohledně útěku.

Ať už ten skener pátral po zbraních nebo čemkoliv jiném – nebo možná fungoval jako elektromagnetické pole, které jejich zařízení zase reaktivovalo, nebo v to alespoň Alex doufala –, Alex i její přátelé prošli skrz bez jediného problému, načež je hrubě natlačili do výťahu. Po uši drásající cestě vzhůru se dveře otevřely do prostorné

místnosti, kde se to jenom hemžilo elegantně oblečenými a cílevědomě krácejícími lidmi.

Až doted' se Alex na základě Renkových slov domnívala, že je převezení do nějakého technologicky vyspělého, neobvykle čistého vězení, teď však neměla tušení, kde jsou. Dokud si nevšimla nápisu přímo nad točitým skleněným schodištěm, ke kterému je právě vedli. Velkým, tučným písmem tam stálo MEDORSKÝ NEJVYŠŠÍ SOUD, přičemž hned pod nápisem byl vyrytý znak strážců: dva meče zkrřížené za královskou korunou.

Znak ovšem obsahoval něco navíc, co Alex dosud neviděla: byl zasazený doprostřed štítu nad slovy „*Sosaar de ne lenorsa*“.

„Je nás mnoho, ale jsme jako jeden,“ odrecitovala D. C. tiše, čímž zároveň zodpověděla Alexinu nevyřčenou otázku. „Má to sloužit jako připomínka, že svými činy každý den ovlivňujeme životy lidí kolem sebe.“ Očima přelétla místnost a pokračovala šeptem: „Nemůžu uvěřit, že jsme v budově Nejvyššího soudu. Tohle *opravdu* není dobrý, lidi.“ Hlídač za ní ji svým stabilizérem štouchl do zad a ona hned zase zmlkla.

Jakmile i se svým doprovodem vyšli na točité schodiště, Renko poklepal na displej zabudovaný přímo do zábradlí, načež schodiště ožilo a začalo je vynášet nahoru jako eskalátor. Když vystoupali asi o čtyři patra výš, pobídl jeden bezpečák Alex, aby následovala strážce další dlouhou chodbou, tentokrát lemovanou prosklenými stěnami, od kterých nedokázala odtrhnout oči.

„Mardenia. To město na kopci,“ pronesl Renko, který zpomalil tak, aby jí šel po boku, a zadíval se tím samým směrem jako ona.

Jelikož jí připadalo, že od ní čekal nějakou odpověď, přimhouřila obě oči a řekla: „Je takový... čistoskvoucí.“

Zvláštní popis, jenže Alex takhle z patra nic lepšího nenapadlo. Při pohledu na město, rozprostírající se na úbočí jakéhosi kopce, žasla nad tím, jak v něm bylo všechno bílé – stavby lemuující zářivě modrý

oceán stejně jako budova nejvyššího soudu. To vše jí připomnělo cestu po řeckých ostrovech, kterou absolvovala společně se svými rodiči, když pracovali na vykopávkách poblíž Atén. Vzali si tehdy čtyři dny dovolené, pronajali si loď, vydali se na plavbu po Egejském moři a navštívili tolik ostrovů, kolik jim jen čas dovolil.

Než mohla Alex zcela propadnout nostalgii, došli na samý konec prosklené chodby a Renko jim nařídil, aby se usadili v malé čekárně.

„Proces začíná za pět minut. Vyčkejte zde, dokud nebudete předvoláni.“

Alex vrhla po Renkovi, který s ostatními hlídači opouštěl místnost, úzkostlivý pohled. „Proces?“

Když stanul ve dveřích, otočil se k ní s neutrálním výrazem ve tváři. „Nezákonně jste vstoupili do přísně tajného zařízení. Mysleli jste snad, že z toho vyváznete s varováním?“

Po těch slovech je v té malé místnosti zamkl.

„Takže, co můžeme očekávat?“ zeptala se Alex D. C.

„Kdybych měla hádat?“ D. C. se nervózně kousla do rtu. „Nic dobrého. Chytili nás při činu, Alex. Sice se mi to protíví, ale budeme někoho muset požádat, aby kontaktoval moje rodiče.“

„Tak to si dovedu živě představit.“ Alex napodobila D. C. zvýšením hlasu: „*S prominutím, strážce Renko, nemohl byste kontaktovat krále a královnu a vyřídit jim, že jste dal zabásnout jejich dceru? Ne, vážně, já vám přísahám, že jsem princezna.*“ Svůj výstup Alex završila tím, že svoji kamarádku, zasaženou elektrošokem a celou od bláta, sjela pohledem od hlavy až k patě. „Mám takovej pocit, že nám to nebude chtít věřit.“

„Naštěstí pro tebe, človíčku, nebudeš muset čekat, aby sis to ověřila.“

Alex se prudce otočila a při pohledu na mohutného meyanského gardistu, Zaina, který se ležérně opíral o zeď, vyvalila ústa.

„Nechám tě pár dní o samotě, a ty hned skončíš za mřížemi,“ utrousil, zatímco si prohlížel jejich ušpiněné svršky a v jeho očích se mísily

nevěřícnost a pobavení. „Onehdy ses dušovala, že žádnou chuťvu nepotřebuješ, ovšem všechny důkazy svědčí o opak.“

„Co tu pohledáváš, Zaine?“ zeptala se Alex, zaskočená faktem, že tu s nimi stál. „Jak ses sem vůbec dostal? Vlastně ne, to je vedlejší. Jak jsi věděl, kde nás máš hledat?“ Zarazila se. „Počkat, přišel jsi sem *pro nás*, že?“

„Vždycky tak zvědavá,“ utrousil Zain, odlepil se ode zdi a s meyan-skou noblesou se vydal směrem k ní. „Otoč se, Alex.“

Těžké ruce jí položil na ramena dřív, než mohla jeho pokyn poslechnout, a sám si ji natočil tak, aby k němu stála zády. Zaslechla jenom *cvak* a její pouta vzápětí spadla na podlahu. Zatímco si mnu-la bolavé zápěstí, přihlížela, jak Zain svým smrtonosně vyhlížejícím mečem vysvobodil také D. C. a Beara. Zainovi neuniklo, jak oba bolestí svrátili tváře, když jim z poraněných rukou sundával pouta.

„Popojděte blíž, člověkové, o vaše zranění se postaráme v Meyi.“ Když Alex otevřela ústa, aby zopakovala své otázky, umlčel ji pronikavým pohledem a pravil: „Pokud tu ovšem nechcete zůstat, vyfasovat záznam do trestního rejstříku a skončit ve vězení?“

Pusu hned zase zavřela a všichni tři popošli blíž k Zainovi. Země pod jejich nohama se vzápětí zvedla, jak se aktivoval *valispath*, který s nimi na palubě proletěl přímo skrze zdi Nejvyššího soudu a vstříc slunci zapadajícímu za horizont.

Zain naštěstí strávil nějaký čas s Alexiným lidským já, takže věděl, že musí věčnou stezku při převážení smrtelníků správně nastavit – pomocí ovládacích prvků, které byly lidským očím neviditelné. Do průhledné stěny vyťukal specifický vzor a proudění mrazivého větru v tu ránu ustalo. Ačkoliv se nad bílými budovami Mardenie proháně-li rychlostí, ze které by se jednomu zvedl žaludek, byl jejich let hladký a tichý. Kdyby Alex zavřela oči, dost možná by ani nepoznala, že je v pohybu.

„Asi mi bude zle,“ zašeptala D. C. a celá bledá zírala na rozmazanou krajinu, zatímco *valispath* ještě nabíral na rychlosti.

Alex dočista zapomněla, že jízdu tímhle dopravním prostředkem v plné rychlosti zatím zažila jenom ona sama. Její přátelé se na něm sice dvakrát také svezli, ale jenom mezi Meyou a Raelí, a to výrazně pomalejším tempem.

„Tady,“ řekl Zain a ze svého pláště vytáhl pomačkanou bílou květinu, kterou podal D. C. „Chvíli ji žvýkej, uleví se ti.“

D. C. bylo tak nevolno, že se na nic dalšího neptala. Květinu si vzala do úst, zavřela oči a začala zhluboka dýchat. Během chvilky se jí do tváře vrátila barva, zase otevřela oči a zatvářila se ohromeně. „Páni,“ prohlásila, zatímco dál přežvykovala. „To je dobrota.“

„*Fraedonská tráva*,“ vysvětlil Zain. „Pomáhá od většiny příčin žaludeční nevolnosti.“ S rozzářenýma očima pak ještě dodal: „Když se rozele, funguje také jako překvapivě dobrý krém na boty.“

D. C. ve tváři v tu ránu zase zbledla a otočila se k Alex. „To se teď jako láduju krémem na boty?“

Alex zaváhala. „Chutná to tak?“

Když se barva z tváře D. C. dál vytrácela, došlo Alex, že svá slova možná mohla trochu víc zvážít.

„Chci říct, co na tom sejde, jestli je to krém na boty, když to vlastně chutná dobře?“ zkusila to znovu.

„Já bych navrhoval změnit téma, jestli nechceš, aby nám všem Dix pozvracela nohy,“ upozornil Bear.

Alex se jeho rady držela a otočila se zase zpátky k Zainovi. „Jak jsi věděl, že jsme potřebovali zachránit? A kde nás máš hledat?“

Zain odpověděl jednoslovně, ale jako vysvětlení to bohatě stačilo. „Hunter.“ Alex pomalu zavřela oči. Ani se nedivila, že jejich učitel plížení a přetvářek věděl, do čeho se pouštěli – a že budou potřebovat pomoc. Tenhle záhadný muž věděl snad *úplně všechno*, a to nejen zásluhou svých nadpřirozeně vnímavých smyslů.

„Copak nás Hunter sledoval?“ zeptal se Bear, načež Alex zase otevřela oči a zaznamenala kamarádův překvapený výraz.

„Připadalo mu to moudré,“ odpověděl Zain. Nic dalšího už říct nestačil, jelikož právě v tu chvíli *valispath* vyrazil střemhlav proti sněhem zaváté hoře a všechno světlo kolem jako by se na pár vteřin vytratilo, dokud se nevynořili pod jasnou oblohou na opačné straně.

Bear vydal tichý sten. „Teď se chce zvracet zase *mně*.“

Zain jenom zavrtěl hlavou a utrousil: „Lidé.“

Alex musela semknout rty, aby se nedala do smíchu. Strávil s nimi sotva pět minut, ale už teď působil dojmem, že by je nejradši vysadil někde uprostřed lesa, nad kterým přelétali.

„Rozhodně teď vypadáš líp než při našem posledním setkání,“ prohlásila Alex a doufala, že tím rozptýlí jeho nutkání nechat je jít po svých. „Už jsi úplně vyléčený?“

Nebylo to ještě ani čtrnáct dní, co Zaina viděla naposledy, a tehdy byl těžce zraněn zbraní namočenou v jedovaté krvi hyroy – která na Meyany působila jako kryptonit – a div jí nepodlehl. Teď se ale zdál zdravý a v plné síle, k Alexině nesmírné úlevě.

Když Zain zaznamenal Alexin upřímný zájem, obdařil ji hřejivým úsměvem. „Jak můžeš vidět, zcela jsem se zotavil. A můžu ti tudíž pomáhat s výcvikem.“

Alex mimoděk svraštila obličej a rozhodla se, že jeho slova bude ignorovat a místo toho se v mysli vrátí na daleko příjemnější místo; někam, kde si nemusela lámat hlavu s tím, že bude s tímhle chlapem trénovat. Ani s nikým jiným jeho druhu.

„Nebude to tak hrozné,“ prohlásil Zain a štouchl ji loktem. „Budu tě šetřit.“ O tom měla Alex vážné pochybnosti. Bojový výcvik s Meyany potřebovala absolvovat proto, aby se jednoho dne mohla postavit Avenovi. Proto musela vědět, proti čemu všemu bude stát. Představa, že jí dělají ústupky, se jí sice zamlouvala, jenže by si tím moc nepomohla – ani nikomu jinému.

„Říkal jsi, že nás vezmeš do Meyi,“ promluvila D. C. na Zaina. „Je tu nějaký důvod, proč neletíme rovnou do Woodhavenu?“

„Princ Roka chtěl Alex původně vyzvednout až zítra a rovnou na ní začít pracovat,“ odpověděl Zain, čímž si od Alex vysloužil prudké pozvednutí jednoho obočí, „ale pak nás kontaktoval Hunter s tím, že by vám přišla vhod... pomoc.“ Při tom slově mu zacukaly rty, ale hned zase navázal. „Takže mě pro vás poslali ještě dnes. Alex zkrátka svůj výcvik odstartuje o něco dřív, než se předpokládalo.“

Jé, super, pomyslela si Alex. A já myslela, že lepší už ten dnešek snad ani být nemůže.

ČTYŘI

Než se mohla Alex Zaina zeptat, co přesně bude její výcvik obnášet, začal *valispath* zpomalovat. Ani nepostřehla, že už se vznášeli nad Stříbrolem. Jak se blížili ke svému cíli, sněhem pokrytý les už postupně tmavl do zářivě zlatavých odstínů. Během několika dalších vteřin nechali lesní baldachýn za sebou a přeletěli přes okraj Zlatých útesů, odkud je věčná stezka po spirálovité dráze snesla skrz spršku vodopádů do údolí pod nimi.

Stříbrné věže paláce uprostřed města se rozzářily jako maják a odrážely paprsky zapadajícího slunce, které pak svůj trpyt propůjčovaly také okolní zasněžené krajině. Alex zaslechla udivené povzdechy Beara i D. C., a pochopila, že i kdyby se dožili třeba sta let, žádný z nich už nikdy v životě neuvidí nic, co by se mohlo s krásou Ztraceného města srovnávat.

Stezka je zanedlouho dopravila přímo do paláce, kde se zastavili, až když dorazili do dlouhé chodby složitě zdobené kudrlinkami z myroxu a zlata. Za normálních okolností by něco takového působilo křiklavě a okázale, ovšem vzhledem k dalšímu luxusu, který je ze všech stran obklopoval, byla výzdoba na poměry města skoro až fádní.

„Princ Roka nás očekává,“ řekl Zain, vystoupil z neviditelného dopravního prostředku a vydal se k nejbližším dveřím. Bear a D. C. šli hned za ním, oba pořád ještě trochu rozklepaní po letu *valispathem*.

Alex, která je bedlivě sledovala, zauvažovala, proč Zain Rokovi pořád ještě říká „princi“, když dobře věděla, že meyanský králevic dává

přednost neformálnímu oslovení, pak ale pochopila, že to musí dělat kvůli D. C. a Bearovi. Meyané Alex věřili, dobře si však uvědomovala, že její přátelé se takové důvěře netěšili. Není tomu tak dávno, co Roka Alex prosil, aby o svých meyanských rysech, které získala po Avenově pokusu o podmanění, pomlčela, a přiměl ji slíbit, že to před svými přáteli – a kýmkoli dalším – utají, aby snížila riziko, že se ta zpráva donese až k Avenovi. Po jejím posledním setkání s vyhnaným princem si Aven musel uvědomit, že se na Alex něco změnilo, a protože se její přátelé do té šlamastyky zapletli společně s ní, rozhodla se, že si zaslouží znát pravdu. Nutno říct, že to vzali dobře, D. C. jí hned vyjádřila soucit, zatímco Bear se nechal slyšet, že to je ta nejúžasnější věc na světě. Zároveň rozhodně souhlasili s tím, že má Alex trénovat po boku Meyanů, byť věděli, že ona sama měla jisté výhrydy. Všem však bylo jasné, že se s Avenem pravděpodobně jednou znovu setká tváří v tvář, a až ten čas nadejde, bude Alex muset zapojit všechny svoje meyanské dovednosti, jestli z toho střetnutí chtěla vyjít živá.

„Kde to vážne, človíčku?“

Alex se podívala na Zaina, který čekal, až se vydá za Bearem a D. C. těmi samými dveřmi, kterými už prošla při své půlnoční návštěvě Meyi poté, co s Avenem zkrížili cesty – a taky meče – na narozeninové oslavě sira Oswalda. Vzhledem ke všemu, co se od té doby událo, už to Alex připadalo jako celá věčnost.

„Omlouvám se,“ řekla. „Nějak jsem se zasnila. Ta bolest hlavy je k nevydržení.“ Alex se kolem něj prosmýkla do místnosti, a ke svému překvapení zjistila, že místo toho, aby se k nim gardista připojil, se vydal dál chodbou. V duchu nad tím pokrčila rameny, otočila se zase do pokoje a zjistila, že tam na ni čeká Roka i se svou snoubenkou Kyiou. Zprvu se na Alex vřele usmívali, což jim oplatila, rychle ji to ale zase přešlo, když po ní sjeli pohledem, vytřeštili oči a vyprskli smíchy.

„A já myslel, že tví přátelé vypadají špatně,“ řekl Roka, došel k ní a položil jí ruku na rameno. „Rád tě vidím, Alex, byť to vypadá, žeš to cestou sem vzala kolem nějaké bažiny a přehlédla ceduli ‚Pozor, kam šlapete‘.“

„Ha, ha, to se ti povedlo,“ zamručela Alex a založila si ruce na hrudi. Naneštěstí byla tak nadšená z toho, že Meyany zase viděla, že ji jejich reakce nechala chladnou. A taky si sama dobře uvědomovala, jak směšně museli ona i její přátelé působit. Bearovi po předchozím setkání s bleskem pořád ještě stály vlasy a ve tváři měl několik uhlově šedých skvrn. D. C. působila obzvláště zdivočele, protože jak jí zrzavé vlasy usychaly, ježily se do všech směrů. Oba měli nohy celé od uschlého bláta, ovšem ani tak se nemohli vůbec měřit s Alex, která jím byla pokrytá od hlavy až po paty.

Rokovi ani Kye nemohla mít za zlé, že se dali do smíchu – vlastně ji spíš překvapilo, že se předtím dokázal krotit Zain. Alex svraštila čelo a rozhlédla se, jenže jejich statný doprovod nebyl pořád nikde k vidění. Pak najednou Zain do místnosti nakráčel jako na zavalanou.

„Tady,“ řekl, podal Alex jeden zlatý kalich a dva další jejím přátelům. „Pijte.“

Alex sledovala, jak se z poháru zvedá pára, a podezřívavě se na jeho obsah zadívala. „Má to takhle zářit?“

Zain netrpělivě zafuněl. „Prostě to vypij, Alex.“

Měla sto chutí odpovédět mu citátem z reklamy na pití s mírou, ale řekla si, že to nadpozemské myšlení Meyanů nepochopí. Přestala tedy dělat cavyky a podle rozkazu trochu toho příjemně nasládlého nápoje usrkla.

„Mmm,“ zamlaskala a napila se znovu, tentokrát víc. „Chutná to jako vanilka.“

Opravdu to chutnalo jako vanilka nebo možná karamel. Nedomýšlela se rozhodnout, jako by se v nápoji obě silné příchutě mísily.

Každopádně to chutnalo fantasticky, takže si v duchu poznamenala, že o nápojích od Zaina nebude už nikdy pochybovat, bez ohledu na to, jak psychedelicky budou působit.

„Co v tom je?“ zeptala se.

„Říkala jsi přece, že tě bolí hlava,“ odpověděl jí Zain, zatímco si dopřávala další notný lok. „O meyanské krvi se dobře ví, že má léčivé účinky. Nech si chutnat, človíčku.“

Alex vyprskla, až se stříbrná sprška se rozlétla všude kolem. Předklonila se a pokoušela se potlačit nutkání zvracet. Dávivý reflex přemohla teprve ve chvíli, kdy uslyšela bujarý smích, a uvědomila si, že se nechala nachytat.

Znovu se narovnala a zamračila se na Zaina, který se smál ze všech nejvíc.

„Kdybys – viděla – jak – ses – tvářila –“ dostal ze sebe mezi hýkáním. „K nezaplacení!“

Musela se zuby nehty držet, aby po statném Meyanovi nechrstla zbývající obsah poháru. Místo toho jen počkala, dokud se všichni – včetně D. C. a Beara – zase neusadí.

„Nebylo to od nás hezké, Alex,“ připustil Roka, který působil dojem, že ho to upřímně mrzí, ačkoliv se mu zlatavé oči dál třpytily pobavením. „Zain ti pochopitelně nenalil ničí krev. Tvůj kalich obsahuje výtažek z něčeho, čemu říkáme *laendra*. To je rostlina původem ze Stříbrolesa, která se vykazuje silnými léčivými účinky. Už teď bys je měla začínat cítit.“

Alex musela uznat, že migréna po zásahu stabilizérem pominula hned po vypití *laendry*. Když na to pomyslela, necítila už ani svědivé štípance.

Podívala se na své přátele. Puchýře na Bearovu předloktí se přímo před jejíma očima zahojily. Také D. C. už si ze zápěstí odmotávala obvaz ze šály, a jakmile se obinadla zbavila, vrátila Alex KomTPZ a udiveně několikrát zakroutila rukou.

Když Alex spolkla vztek – protože Zain *sám od sebe* zašel pro léky, když slyšel její stížnosti na bolení hlavy –, dopila zbytek poháru a šeptala: „Díky, Zaine.“

Meyan, pobavený aktuální situací, se jen tiše zasmál, takže Alex měla co dělat, aby její vděčnost hned zase nevzala za své. Rozhodla se, že udělá nejlépe, když svou pozornost zaměří na ostatní Meyany.

„Díky, že jsi pro nás poslal Zaina,“ řekla Rokovi. „Měl perfektní načasování.“

„Ano, Hunter se zmiňoval, že by vám pomoc mohla přijít vhod,“ odvětil princ, přičemž mu zacukaly koutky úst. „Prozrad' mi, našli jste, co jste hledali?“

Po té otázce se Alex vyděšeně otočila k D. C. a Bearovi. „Johnny! Vždyť už musí strachy šílet!“

Bear okamžitě pochopil, jak to myslela, vytáhl svoje KomTPZ a navázal s bratrem kontakt. Těsně před spojením se rozhlédl po honosné místnosti, zřejmě si vzpomněl, že ačkoliv Johnny o jejich aktivitách ví daleko víc než většina ostatních, stále se technicky vzato nacházejí ve skrytém městě a nejspíš bude nejlepším, když skrytým zůstane i nadále, dokud se někdo výše postavený nerozhodne „Ztracené město“ znovu odhalit. Když si to Bear uvědomil, rychle deaktivoval holografické funkce, takže spojení mezi nimi zůstalo pouze zvukové.

„Beare? Seš tam?“ zvolal Johnnyho hlas.

„Jsme tu všichni,“ odpověděl mu Bear. „A jsme v cajku.“

Johnny si úlevou hlasitě vydechl. „Už jsem se začínal bát, bráško. Bezpečnostní kamerou jsem sledoval, jak vás paralyzovali a odvěkli tím bubloportálem – to teda bylo něco! Chvíli mi trvalo, než jsem vás zase vypátral na Nejvyšším soudu, protože tam mají zabezpečení, o jakým se ti ani nesnilo, ale když jsem se konečně dostal do jejich systému a našel způsob, jak to všechno obejít, byli jste už pryč. Bezpečáci pořád řadí jako pominutí – co se stalo?“

Bear zašoupal nohama a zamumlal: „To je na dlouho. Zrovna teď nemůžu mluvit, ale chtěl jsem ti dát vědět, že jsme všichni v bezpečí. Buď tak hodnej a zabav nějak mámu s tátou, dokud se nevrátíme, jo?“

„To už si vzal na starost Blake,“ odpověděl Johnny. „Celej den je oba rozptyluje.“

V té chvíli byla Alex vděčná, že se rozhodli s pravdou o Jordano-
vě podmanění svěřit nejen Johnnymu, ale také Bearovu druhému
bratrovi, Blakeovi. Oba bratři jim to pak pomohli udržet v tajnosti
před zbytkem Ronniganovic rodiny – Dorothy, Williamem, Gammy
a Evie.

„Myslí si, že jste několik posledních hodin strávili Na Střeše
s Bennym a Sal,“ pokračoval Johnny. „Ale těžko říct, kolik ještě máte
času, než tam někoho z nás pošlou, abychom vás přivedli. Nejspíš si
myslí, že jste po všem tom lahodruvkovým džusu upadli do kómatu.“

Alex se při té představě zachvěla, už totiž předávkování fialovým
bublínkovým nápojem na vlastní kůži pocítila.

„Žádný strach,“ odvětil Bear. Očima zatěkal mezi Rokou, Kyiou
a Zainem, a pak taky krátce po Alex, načež dodal, „Mám takovej po-
cit, že budeme už co nevidět doma.“

Johnny chvíli nic neříkal. „*Kde* to vlastně jste?“

„Musím běžet,“ vyhnul se Bear otázce. „Brzy se uvidíme.“

Bear se už chystal hovor ukončit, když Johnny zvolal: „Počkej!“,
čímž bratra zadržel.

„Co je?“

„Sít strážců je teď plná zpráv o trojici teenagerů, která utekla z bu-
dovy Nejvyššího soudu, a táta si nejspíš dává dvě a dvě dohromady.
Takže jestli už spolu později nebudeme moct mluvit, měli byste vě-
dět, že jsem ten staženej videozáznam prohnal ještě jedním dešifro-
vacím programem, jen pro jistotu.“

Alex nevnímala zvědavé pohledy Meyanů. Popošla k Bearovi a ze-
ptala se: „A co máš?“

„Mrzí mě to,“ řekl Johnny. „Teď už o tom není pochyb – rozhodně jde o podvrh.“

Alex si tiše povzdechla, stejně jako D. C. a Bear.

„Každopádně díky, žes to prověřil, Johnny,“ řekla. „Ceníme si toho.“

„Kéž bych pro vás měl nějaký lepší zprávy,“ odvětil. „Ale i tak jsem vám chtěl –“

„Johnny? Zášel bys s Blakem do města a podíval se po bratrovi? Už je skoro čas na večeři a já si o něj i o holky začínám dělat starosti. A kdyby ti to nevadilo –“

Ať už se Bearova matka chystala říct cokoliv, přerušilo ji utnutí hovoru z Johnnyho strany.

D. C. jako první řekla nahlas to, co si všichni mysleli. „Měli bychom si pospíšet, než se Johnny a Blake vrátí s nepořízenou a budou muset vyrukovat s výmluvou, proč nás nesehnali.“

Když začal Bear souhlasně přikyvovat a Alex s ním, popošel Roka dopředu: „Zain vezme vás dva přímo do Woodhavenu. *Valispath* vás tam dopraví dřív, než začne být vaše nepřítomnost komukoliv podezřelá.“

Alex nebyla jediná, kdo postřehl, že Rokovy počty nějak nesedí.

„Nás dva?“ zopakoval Bear, když dopil poslední zbytky *laendry* a zahleděl se na vlastní neupravený zevnějšek v lesklém, kovovém dně prázdného poháru. S očima vyvalenýma dokořán si límečkem urputně stíral uhlově šedé šmouhy na obličej, aby se doma jejich protizákonná výprava neprovalila. „Nechtěl jste říct nás tři?“

Roka zavrtěl hlavou. „Alex jsem původně chtěl vyzvednout až zítra za svítání, ale když už tady je, tak může rovnou zůstat přes noc, abychom mohli probrat naše plány do budoucna. A taky jsem si řekl, že to bláto na jejich šatech by nejspíše přitáhlo víc nežádoucí pozornosti.“

Alex se sice dvakrát nezamlouvalo, že by měla v Meyi přenocovat, navíc ještě *bez* svých přátel, ale věděla, že Roka měl pravdu. Vzhledem

k tomu, že Johnny a Blake už nejspíš právě teď vycházeli z domu, aby je vyzvedli, neměla by čas na umytí, jestli to zpátky chtěli stihnout ještě před večeří. A s vizáží příšery z bažin by nejspíš kolem pozor-
ných očí Dorothy, Williama a Gammy jen tak neproklouzla. Bear a D. C. byli čistí alespoň od kolen nahoru. Kromě zablácených bot a výstředních účesů působili docela normálně, především zásluhou *laendry*, která je zbavila všech hmyzích štípanců i dalších zranění. Na rozdíl od Alex tudíž mohli vyrukovat s nějakou neurčitou výmluvou, jako třeba že si udělali procházku po lese, kdyby se někdo z Bearovy rodiny jejich zevnějšku divil.

„Ale,“ dodal Roka a obrátil se k Alex, „pokud ti taková představa není příjemná, můžeme se držet původního rozvrhu.“

„Ne, to je v pořádku,“ řekla Alex rychle. „Ráda si poslechnu, jaké máte plány. Už dobrých osmačtyřicet hodin jsem neměla žádnou noční mŕru – nějaký nový podněty mi přijdou vhod.“

Při pokusu o vtíp se jí v hlase nepodařilo zakrýt nervózní podtón. Podle úsměvů Roky a Kyiy a Zainova pobaveného odfrknutí jí to tak alespoň připadalo.

„Pojďte, smrtelníci,“ řekl Zain, ostentativně opustil místnost a rukou D. C. i Bearovi pokynul, aby jej následovali. „Nepotrvá mi to dlouho,“ zavolal ještě na Roku přes rameno.

D. C. cestou ke dveřím přiskočila k Alex a naklonila se, aby jí mohla pošeptat: „Víš určitě, že to tady zvládneš?“

„Uvědomuješ si, že tě slyší, že jo?“ odvětila Alex, aniž by se sama se šeptáním obtěžovala. „To ten meyanský sluch.“

„Ano, ale když šeptám, tak třeba budou natolik slušní, aby se alespoň tvářili, že neslyší.“

Alex zaslechla, jak si Zain venku na chodbě znovu odfrkl.

„Nic se mi nestane, Dix,“ odpověděla a utnula tím narážky na slušné vychování Meyanů, jelikož jí bylo jasné, že se mýjely účinkem. „Mám u sebe KomTPZ. Zavolej mi, kdyby cokoliv.“

„To samé platí i pro tebe,“ upozornil Bear, postavil se vedle nich a pokusil se bez valného úspěchu trochu učesat. „A hodně štěstí při výcviku.“ Rychle se ohlédl na Roku a Kyiu. „Vraťte nám ji živou a zdravou, ano?“

Odpověděli mu jízlivými úsměvy, nad kterými Alex obrátila oči v sloup. Raději přešla k Bearovi a za ten pokus ho chtěla obejmout. Než se jí to ale povedlo, rychle ustoupil a pozvedl ruce na znamení, že má zůstat stát.

„Ehm, bez urážky, Alex, jenže, no...“ Odmlčel se a pokynul k ní rukou, čímž jí připomněl, že je celá od bahna.

Omluvně se na něj usmála. „Jejda.“

„Smrtelníci!“ vyštěkl Zain zpoza rohu, a to značně netrpělivě. „Hněte kostrou!“

Alex své přátele popohnala mávnutím ruky. „Raději běžte, než čirou náhodou zapomene nastavit *valispath* pro potřeby lidí. Věřte mi, že by vám pak pěkně zmrzly zadky.“

Roka se pokusil zakrýt smích kašlem, nejspíš si vzpomněl, jak Zain poprvé vyzvedl Alex na Akarnae a ona pak připomínala živý ram-pouch, když ji vyložil v paláci. A to ještě zima *nebyla* v plné síle.

„Ručíš za to, že tam dorazí živí, Zaine!“ zvolala Alex a sledovala, jak její přátelé spěšně opustili místnost.

„Žádný strach, Alex,“ ujistil ji Roka. „Však on na ně dá pozor.“

Jelikož mu to Alex věřila, otočila se k němu čelem a zeptala se: „Co bude dál?“

„Teď půjdeš se mnou,“ prohlásila Kyia, přistoupila blíž, vzala Alex jemně za paži a navedla ji ke dveřím. „Dáme tě trochu do pucu.“

PĚT

Alex stála uprostřed své ložnice v meyanském majestátním paláci po té nejluxusnější koupeli, jakou si vůbec dokázala představit. Když se umyla, dostala šaty ušité z tak tenkého vlákna, až se bála, že se potrhají, když za ně třeba jen trochu víc zatahá. Rozhodně byly nádherné, jenomže si v nich připadala jako nějaká meyanská princeznička – což jí nebylo tak úplně příjemné. Rozhodně ji ale napadlo, jestli se jí to náhodou všechno jenom nezdá.

„Tohle místo je tak neskutečný,“ zašeptala a rozhlédla se po místnosti v celé její kráse. Už jen postel působila dojmem, jako by vypadla z nějakého obrazu. Její sloupky byly stylizované jako kmeny stromů zdobené stříbrnými liánami z myroxu, které se na baldachýnu navzájem proplétaly a tvořily svítící klenbu. Otevřený balkón však byl ještě působivější, jelikož skýtal výhled z ptačí perspektivy na město rozprostírající se nad údolím lemovaným vodopády.

„Snad se ti tady bude líbit,“ řekla Kyia a popošla ke krbu, před kterým si klekla. O chvíli později se v krbu rozzářilo duhové světlo. Alex Meyance nahlédla přes rameno a sledovala pestrobarevné plameny.

„Teda,“ vyhrkla, popošla blíž a na kůži pocítila horko, jako by se jednalo o skutečný plamen. „Co to je?“

„*Myraes*,“ vysvětlila Kyia, znovu se postavila a ukázala Alex váček se třpytivým práškem, který třímala v ruce. „Sálá z něj teplo jako z obyčejného plamene, k hoření však nepotřebuje dříví a ani tě nepopálí. Také z něj nestoupá žádný kouř.“

„Kde se to dá sehnat?“ zeptala se Alex, zářivé plameny u nohou ji téměř zhypnotizovaly. Aby si ověřila Kyiino tvrzení, přikrčila se, natáhla ruku a opatrně ji posunula dopředu, až ji oheň polechtal na prstech. A hle, Alex opravdu připadalo, že její kůži obklopovalo příjemné teplo, ovšem bez jakéhokoliv pálení či bolesti.

Kyia se zasmála. „V současnosti se bohužel *myraes* jen tak sehnat nedá. Pro náš druh je to vzácné zboží.“

Alex si teatrálně povzdechla. „To asi znamená, že bych ti nemohla šlohnout ten tvůj a odnést si ho domů, že?“

Kyia pobaveně odvětila: „Zkusit to můžeš, ale nemyslím, že by ses dostala daleko.“

Alex to viděla stejně.

„Pojď,“ vybídla ji Kyia a sama od krbu odstoupila. „Roka žádal, abys s námi dnes povečeřela.“

Alex Meyanku následovala ven z pokoje a na *valispath*, který je rychle unášel chodbami paláce, přičemž cítila, jak se jí lem šatů otíral o holé kotníky.

„Ehm, Kyio? Není tohle na večeri poněkud formální?“

Sice si připadala jako podvodnice, když se po paláci procházela v šatech, které jí dokonale splývaly s tělem, utěšilo ji však, že také Kyia odložila svůj válečnický úbor opásaný zbraněmi a vyměnila jej za podobně elegantní šaty – ty její byly tmavě zelené, což ještě zvýrazňovalo její smaragdové oči.

„Oprav mě, jestli se mýlím,“ odpověděla Kyia na Alexin dotaz, „ale domnívala jsem se, že oceníš, když při prvním stolování s královskou rodinou a několika členy rady nebudeš celá od bláta.“

Alex se na okamžik zastavilo srdce. „S královskou rodinou? To jako...?“

Než Kyia stačila odpovědět, *valispath* zastavil před impozantními dvoukřídlymi dveřmi, které se po jejich příjezdu okamžitě otevřely směrem dovnitř.

Když Kyia hrdě vedla Alex do honosné jídelny, kde u mohutného, zdobeného stolu sedělo sedm Meyanů, dočista se jí zatajil dech.

Všichni upírali oči právě na Alex, která se snažila kráčet stejně ladně jako její doprovod. Byla si jistá, že ve srovnání s Kyiinyými lehkými pohyby připomíná její chůze spíš opilou žirafu na kolečkových bruslích. Bez ohledu na to, jak krásné na sobě měla šaty, nedokázala popřít, že mezi esteticky takřka dokonalé Meyany úplně nezapadala.

Když si uvědomila, jak na ní ulpěly pohledy všech přítomných, zrudla, i když jí pozornost druhých obvykle nechávala chladnou. Musela si v duchu připomenout, že to už bylo několik tisíc let, co většina zdejších Meyanů zahlédla člověka. Přesto se nedokázala zbavit pocitu, že nenaplnila očekávání. I tak ale držela hlavu vztyčenou a dívala se všem do očí.

V duchu poděkovala Rokovi a Zainovi za to, že mezi sebou nechali dvě volná místa, a když ji k nim Kyia dovedla, všimla si ještě jedné známé tváře.

„Vaše Veličenstva,“ pozdravila Alex uctivě, když se s Kyiou přiblížily ke dvěma Meyanům usazeným v čele stolu – muži a ženě –, kteří měli na čelech složitě zdobené korunky z myroxu. Královskému páru předvedla tak elegantní pukrle, jakého jen byla schopná, zatímco v duchu děkovala D. C. za lekce etikety, ke kterým ji kamarádka přiměla během minulého školního roku.

„Alexandro Jenningsová,“ promluvil král Astof, vstal ze židle a obdaroval ji laskavým úsměvem. Vzápětí se zvedl také zbytek osazenstva a Alex na tvářích pocítila ještě větší horko. „Moc rádi tě zase vidíme. Vede se ti dobře?“

„Ano, děkuji,“ odpověděla Alex, načež rychle dodala, „Vaše Veličenstvo.“ Kromě pukrle toho D. C. Alex ohledně náležitého chování v přítomnosti královské rodiny naučila jenom velmi málo. S Rokou tohle nutkání nikdy necítila, jelikož byl vždycky tak vřelý, že se

Alex v jeho přítomnosti cítila dokonale uvolněně, a to už při jejich prvním setkání.

„Alex,“ pravil Roka, který zřejmě vytušil její rozpaky, a přistoupil k ní, „mého otce, krále Astofa, už znáš. Ale teď bych ti rád představil také svou matku, královnu Niidu.“

Královna byla ze všech Meyanů jediná, kdo zůstal sedět i poté, co král vstal. Když ji však Roka představoval, pomalu se zvedla ze židle a s přimhouřenýma očima si Alex prohlížela. Pohled na ni byl sice hezký, temně krásná královna Niida však navenek nedávala jediný náznak náklonnosti nebo vřelosti. Rubínové rty měla pevně semknuté a zlaté oči jí zářily potlačovanými emocemi, což Alex až nepříjemně připomínalo pohledy, které po ní často vrhal Aven. Bylo pozoruhodné, že oba královnini synové zdědili její barvu očí, ovšem jenom z těch Rokových vyzařovala alespoň nějaká vřelost, když jimi na Alex spočinul. Královnin pronikavý pohled byl dokonce natolik chladný, až měla Alex co dělat, aby před ní o krok neustoupila.

„Je mi ctí, že tě poznávám, mladá smrtelnice,“ pronesla královna lyricky, jako by to snad byl text nějaké písně. Její něžný tón silně kontrastoval s přísnou řečí jejího těla, což bylo pro Alex nesmírně matoucí.

„Pro mě je to také čest, královno Niido,“ odvětila Alex a dávala si dobrý pozor, aby její jméno vyslovila přesně tak jako předtím Roka. *Naj-da*. Nebyla si jistá, jestli má znovu předvádět pukrle, když už to jednou udělala, takže před královniným mrazivým pohledem uhnula a radši upřela oči zase na Roku, aby ho mlčky požádala o radu. V reakci na to zkrivil rty, pobaveně zavrtěl hlavou a otočil ji tak, aby byla čelem k ostatním hostům, kteří teď u stolu stáli.

„Rádcové mého otce,“ vysvětlil Roka a pokynul ke třem zbývajícím Meyanům. „Nebo alespoň několik z nich. *Lasa Riza, loro Gaiel a loro Roathus*.“

Alex na každého z nich postupně kývla, nejprve na štíhlou Rizu a pak na dva muže: Gaiela se zvláštními, kočičími rysy a letitého Roatha. Byl to vůbec nejstarší Meyan, jakého kdy Alex viděla, a neubránila se úvaze, jak dlouho asi musel žít, aby mu zešedivěly vlasy a na kůži se začaly objevovat vrásky. Meyané stářím neumírali, toho si byla Alex dobře vědoma, ale určitě to muselo mít své limity. Rokovi i Avenovi bylo několik tisíc let, a oba přesto pořád vypadali na dvacátníky – nebo maximálně třicátníky. Astof i Niida vypadali na pozdní třicátníky, nebo možná rané čtyřicátníky, a oproti svým synům byli očividně výrazně starší. Ovšem Roathus působil dojmem, že už mu v lidských letech táhlo na sedmdesát. Alex se cítila ohromená už jenom tím, že s ním byla v jedné místnosti, a bylo jí jasné, že za svůj život musel nastrádat spoustu vědomostí.

„Prosím, udělejte si pohodlí,“ pravil král svým spolustolovníkům, kteří se znovu posadili.

Roka Alex dovedl na její místo mezi Zainem a Kyiou, přičemž princ sám se posadil na židli po druhém boku svojí snoubenky.

„Ustála jsi to dobře, človíčku, zvlášť když jsi věděla, že tě rada chtěla ještě nedávno držet pod zámkem,“ pošeptal jí Zain do ucha. „Dobrá práce.“

Jeho pochvala zněla upřímně, a tak ho za ni obdarovala vděčným úsměvem, zatímco schovávala rozechvělé ruce pod stolem. Ve skutečnosti dočista zapomněla, že ji rada chtěla uvěznit, aby pro Avena nikdy neotevřela žádné dveře do Meyi. Nebýt podpory ze strany krále a Roky, dost možná by opravdu skončila pod zámkem, přesně jak říkal Zain. Ovšem s ohledem na to, že už pro Avena jedny takové dveře *otevřela* – byť to nebylo jejím úmyslem –, Alex napadlo, že by se možná *měla* nechat zavřít, dokud hrozba nepomine. A soudě podle toho, jak se na ni dívali Gaiel a Riza, o královně ani nemluvě, nebyla jediná, kdo o tom uvažoval.

Jelikož nevraživé pohledy nedokázala vystát, podívala se na stůl a mimoděk si všimla, že byl vyroben z tmavého dřeva, kterým se ale táhlo několik menších žilek myroxu a zlata. Připadal jí skoro až moc honosný, než aby se z něj jedlo – respektive si to myslela, dokud se z jejího žaludku neozvalo nesouhlasné zakručení.

V tu samou chvíli, jako by ji snad to kručení přivolalo, do místnosti vešla skupina Meyanů oděných do jasně bílých tunik a kamašů, z nichž každý v ruce nesl hned několik talířů, které pečlivě rozmístili kolem stolu. Jakmile s tím byli hotoví, uklonili se královské rodině a hned zase odkráčeli.

„*Aegis de garsa. Tenorae sana graifos. Les vael tor,*“ pronesl Astof a Alex lehce nadskočila, když po něm začalo celé osazenstvo stolu ta slova opakovat. Uvědomila si, že to musela být nějaká modlitba, nebo možná požehnání. Jenže netušila, ke komu by se nesmrtelní Meyané mohli modlit.

„Vyjadřujeme tím svůj vděk,“ zašeptala Kyia, která musela vycítit její zmatení. „Děkujeme těm, kdo pro nás to jídlo obstarali, těm, kdo ho pro nás připravili, a také těm, kdo na něm společně s námi hodují.“

Alex kývla na znamení, že chápe, kradmo se rozhlédla kolem stolu a sledovala, jak se Meyané natahovali po různých podnosech, aby si z nich přendali jídlo na vlastní talíře. Jak jednotlivé podnosy putovaly až k Alex, následovala příkladu ostatních. Když už před sebou měla pořádnou kupu jídla – z nichž vlastně ani jediné neznala –, obrátila se na Zaina.

„Není to nějaké vílí jídlo?“ zeptala se tak tiše, jak jen to šlo. „Když to sním, nestrávím pak celou věčnost tím, že budu nahá tancovat na stole?“

Zainovi, který si právě dopřál sousto něčeho, co připomínalo jasně zelenou bramborovou kaši, hned vzápětí zaskočilo. Hlasitě si odkašlal, aby si pročistil hrdlo, čímž přitáhl pozornost celého stolu. Po

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Medorské kroniky - Draekora*** .
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.